

רק בשביל לקבל חיבוק

"כשפרח נמצא בשלב הזרע,
הוא סגור ואי אפשר לדעת
מה יש בתוכו, אילו צבעים
וריח יהיו לו."

ואולם, כשהוא ייפתח נוכל ליהנות מהצבעים ומהריח הנהדר שלו. אנחנו כמו פרחים - יש בתוכנו היכולת והפוטנציאל האינסופי, אבל כרגע אנחנו במצב סגור. עלינו להיפתח, בדיוק כמו הפרח, וזה יקרה רק דרך הבנת הרוחניות", אומרת אמה, מורה רוחנית הומניטרית הידועה בכינוי "האימא המחבקת". אורלי ברקיקמה זכתה לקבל ממנה חיבוק מלא באהבה

מאת: אורלי ברקיקמה

לפעול, גם לחוד אך עדיף ביחד, כדי לעשות כמה שיותר טוב ולחלק כמה שיותר אהבה בעולם. זה נשמע נאיבי ואולי גם "רוחני" מדי, אבל כנראה שזה מה שאמה עושה למי שפוגש אותה. ואכן, פגשתי עוד "מחובקי אמה" שחשו דברים דומים.

ילדה של כל העולם

אמה, האימא הגדולה, 61, גדלה בהודו בכפר דייגים קטן למשפחה ענייה ממעמד נמוך. בגיל תשע היא נאלצה לצאת מבית הספר על אף היותה תלמידה מבריקה, מכיוון שאמה חלתה והיא הייתה צריכה לעזור בגידול שמונת אחיה הקטנים ובפרנסת המשפחה. מילדות הייתה סודהאמאני, השם שנתנו לה הוריה שפירושו "עדי טהור", שונה מאחרים.

בברלין, במפגש האישי שלי עם אמה, מורה רוחנית הומניטרית, שיש המכנים אותה "האימא האוניברסלית האלוהית". היא לימדה אותי מהי אהבה ללא תנאי ומה מרגישים כשאוהבים אותך כפי שאת, רק משום שנולדת. הצמרמורת הזאת סיפרה לי את האמת על מי שאני באמת, ונתנה לי השראה להיות אדם טוב יותר ולהתמקד יותר בנתינה ובשירות לאחרים. לאחר שני החיבוקים שקיבלתי ממנה, הבנתי לפתע כשדמעות בעיניי שהזמן קצר והמלאכה של הורדת מפלס הסבל בעולם מרובה. מאז שחזרתי, אני מרגישה שאין לנו זכות לבזבז זמן בהיצמדות לסיפורי העבר שלנו, לפחדים שלנו, ולמחשבות המקטינות והמגבילות שלנו. אני מרגישה שהגיע הזמן

"לכל אדם בעולם צריכה להיות האפשרות לישון ללא פחד, לפחות לילה אחד. לכל אדם צריכה להיות האפשרות לאכול לשובע, לפחות

יום אחד. צריך שיהיה יום אחד שבו בתי החולים לא יצטרכו לקבל אף חולה בגלל מעשי אלימות. על ידי עשייה של שירות ללא תמורה לפחות יום אחד, על כל אדם לעזור לנזקקים ולעניים". כך, במילים פשוטות וברורות, מגדירה **אמה (Amma)**, או **מאטה אמריטה אנדמאי דוי**, את חלומה הגדול. בהווה שלה, במיוחד בעשייה היום-יומית הענפה שלה, היא מהווה דוגמה אישית ופועלת ללא לאות להגשמת חלום זה. "צמרמורות אינן משקרות אף פעם", כך נהוג לומר, ואני חוויתי צמרמורת לאחרונה

אורלי בריקמה זוכה לחיבוק מאמה

למרפא, לעזרה ולנחמה. בהמשך הגיעו אל הכפר שלה גם מחפשים רוחניים, ששמעו על האימא המחבקת, "המוארת", שנותנת, לדבריה רבים מחסידיה, את היכולת להעמיק אל תוך עצמם ולקבל תשובות לשאלות הקיומיות ומאפשרת להם למצוא את החלק האלוהי שבתוכם. מאז הפכה אמה לגורו - מורה רוחנית - של אמת למיליוני אנשים ברחבי העולם, וחיפשה כל דרך לעזור לאחרים, לנחם, לאהוב ולהזין פיזית, רגשית ורוחנית. כיום, לאחר שחיבקה, אהבה וניחמה אישית במשך 30 שנה יותר מ-35 מיליון אנשים ברחבי העולם, היא מנהלת אימפריה עולמית של מיליוני מתנדבים, שמבוססת על אהבה ושירות לזולת ללא תמורה.

בסבל ובאי בצדק - כשראתה אנשים שיש להם שפע לצד הרבה מאוד אנשים חולים, עניים, סובלים וזרוקים ברחוב. כילדה רגישה היא חשה את כאבם, השתדלה לעזור להם וחילקה להם מהמעט שיש לה ולמשפחתה. עם השנים הבינה אמה שייעודה הוא להעניק אהבה וחמלה ללא תנאי וכן עזרה פיזית בכל דרך שתוכל. התנהגותה החריגה, כאישה ממעמד נמוך בהודו שמחבקת ומנשקת גברים ונשים, מורדת בהוריה ומביאה בושות למשפחתה בסירוביה להצעות נישואים, הגבירה את כעסם של בני משפחתה כלפיה. אמה מעולם לא נישאה ולא ילדה ילדים משלה, והיא מקדישה את חייה לעבודת האהבה. עם הזמן, אנשים בכפר הרגישו שיש לה כוחות מיוחדים והגיעו אליה עם בקשות

הוריה מספרים שהייתה תינוקת חייכנית, שבגיל שישה חודשים כבר הלכה ודיברה, שבגיל שלוש נהגה לשיר ללא הפסקה ושבגיל חמש כתבה והלחינה שירי הלל לקרישנה. כשאמה גדלה מעט היא החלה לשקוע יותר ויותר ב"מצבי הרוח השמימיים שלה", ולעתים קרובות הייתה נעלמת ממיטתה מוקדם בבוקר והולכת ליער או לנהר כדי לעשות מדיטציה עמוקה ולמלמל מזמורים לקרישנה. הוריה התקשו להבין מה עובר עליה ואף נהגו להעניש אותה על כך. לדברי אביה, היא אמרה להם בתגובה: "איני הילדה שלכם, אני הילדה של כל העולם". הייתה בה כמיהה עמוקה לחבור לאלוהים, וכל דבר שעשתה הפך למעין סוג של תפילה ומדיטציה. תוך כדי שוטטות בכפרה חשה

בין רוח לחומר

"יש שני סוגי רעב בעולם - רעב פיזי, לחומר, לאוכל ולכסף; ורעב רוחני - לאהבה, לחמלה ולנתינה. אם נפתור את הרעב הרוחני, הרעב הפיזי ייפתר מאליה", אומרת אמה. לדבריה, אין מחסור אמיתי בעולם. יש חצי עולם שבע וחצי עולם רעב, וצריך שיהיו יותר איזון והרמוניה ביניהם. היא מאמינה כי כשאנשים יגיעו לשלום פנימי בתוכם, הם יתחילו לאהוב זה את זה, תיווצר אחדות ויהיה שלום עולמי. אמה מגלמת בהווה ובעשייה שלה את החיבור בין רוח לחומר. זה בעיני אחד הדברים שמייחדים אותה מהרבה מאוד מאסטרים וגורואים. אמה אינה רק מדברת, היא גם עושה - ועושה הרבה מאוד. באמצעות ארגון הצדקה הבין-לאומי שהקימה, "לחבק את העולם" (Embracing the world), היא מאכילה מדי יום אלפי רעבים באשראמים שלה ברחבי

נושא העצמת נשים קרוב מאוד ללבה, משום שלדבריה נשים בעולם בכלל ובהודו בפרט דוכאו אישית וכלכלית במשך דורות. דרך הארגון שהקימה היא נגעה בחייהן של יותר ממאה אלף נשים בפרויקטים להעצמה נשית ברחבי הודו ואפריקה. המודל הייחודי שלה של קבוצות לעזרה עצמית, הנקרא "אמצי' לאבס" (Ammachi Labs), משלב הכשרה מקצועית, שתאפשר לנשים עצמאות כלכלית, לימודי קריאה וכתובה, לימודי מחשבים והעצמה אישית לשיפור הביטחון העצמי שלהן. אותן נשים גם מתחייבות לתרום בחזרה לקהילות שלהן. "הפרויקט הזה קיבל הכרה בין-לאומית מהאו"ם וכעת רוצים לחקות אותו ברחבי העולם", מספרת **בנואני**, האחראית מטעם אמה על "אמצי' לאבס". "הרעיון הוא להוציא משפחות ממעגל העוני באמצעות

אמה: "אהבה היא צורך בסיסי בחיים. במציאות, האהבה היא מה שמאפשר לחיים להתקיים. ממש כפי שהגוף צריך מזון כדי לגדול, הנשמה זקוקה לאהבה כדי לגדול, מכיוון שרק אהבה תגרום לבני אדם לצמוח מבחינה פנימית"

העולם, בונה בתי ספר, בתי יתומים, מכללות ובתי חולים, שאליהם מגיעים אלפי אנשים לקבלת טיפולים רפואיים ומי שאינו יכול לשלם מקבל זאת בחינם. היא הראשונה שמתייצבת לעזרה כשמתחוללים אסונות טבע ברחבי העולם. היא תרמה מיליוני דולרים לשיפוץ ולבנייה של בתים חדשים לנפגעי הצונאמי בהודו, לנפגעי הוריקן קטרינה ולקורבנות באזורי אסון ומלחמה באפריקה, ואף באה לשם אישית לחבק, לנגב דמעות ולנחם את הניצולים. היא מעורבת אישית בכל הפרויקטים והכסף הרב שמתגלגל בארגון שלה מגיע מתרומות של תומכים ומאמינים ברחבי העולם, ממוצרים שנמכרים, משיתופי פעולה עם ארגונים נוספים וממתנדבים בפרויקטים השונים. לדברי מקורביה, כל הכסף הולך למטרות צדקה, אין כמעט הוצאות על אדמיניסטרציה והיא אינה לוקחת כלום לעצמה. אמה חיה בחדר צנוע באשראם שלה ואין לה דרישות חומריות. כדי לחסוך בכסף היא ממעטת, למשל, בטיסות מעבר לנדרש, ובאירופה היא ואנשי הצוות שלה, שמונה כ-300 אנשים, נוסעים במכוניות ובאוטובוסים, לעתים שעות ארוכות.

העצמה של נשים, שמשפיעות על המשפחה שלהן ועל כל הקהילה". לדבריה לא היה קל למשוך את הנשים לפרויקטים אבל התוצאות מצוינות. יותר מ-60 אחוזים מהנשים הצליחו להעלות את רמת ההכנסה שלהן ואף יזמו פרויקטים נפלאים בתוך הקהילות שלהן. בואני בילתה את רוב ילדותה באפריקה ובארצות הברית ויש לה שני תוארי מאסטר, בפיזיקה גרעינית ובפיזיקה רפואית. את אמה פגשה לראשונה בשנת 1992 וארבע שנים לאחר מכן הצטרפה לארגון. לדבריה, אף שאהבה פיזיקה, אחרי שפגשה את אמה הרגישה שהיא יכולה לעשות הרבה יותר. "נחשפתי בעבר לרוחניות, אבל מעולם לא פגשתי אדם שמראה במעשים את מה שהוא מדבר עליו ברוח. אמה מוכנה לעשות את המאמץ הנוסף כדי לשמוח אנשים. אמרתי לעצמי שאם היא יכולה, גם אני יכולה. היא גרמה לי להרגיש את האלוהות שבי ולהבין שהאלוהות אינה בשמים, אלא משהו שמתממש בתוכנו. אמה אומרת כי 'אברים ונשים הם כמו כנפיים של ציפור וצריך את שתי הכנפיים כדי לעוף'", היא מחייכת ומוסיפה שבצוות אין היררכיה וכולם עובדים כמו משפחה.

"המשמעות של החיים היא לאהוב אחרים" כפי שאנחנו אוהבים את עצמנו ולשרת אחרים", אומרת אמה. אלפי חסידיה הולכים בדרכה ונדבקים בחמלה שלה, ובמשך השנים נוצרו קהילות רבות של אוהבי אמה בעולם. מתוך רצון לתת מעצמם ולשרת אחרים הם מגיעים לאשראם שלה בקרלה שבדרום הודו כמתנדבים. חלקם אף מצטרפים למסעות שלה בכל העולם - כמבשלים, כעובדי במה, כמנקים, כמוכרים בדוכנים, כסדרנים ובכל עבודות שירות שהארגון זקוק לו - על חשבון זמנם הפרטי ובמימונם. אמה מעודדת כל סוג של נתינה ושירות לזולת, לא רק התנדבות בפרויקטים גדולים וחובקי עולם. זה יכול להיות הדבר הכי קטן כגון להביא צלחת מרק לשכן חולה, לנקות את חדר המדרגות בבניין שלך או לדאוג לבגד חם למישהו שקר לו. בעיניה זוהי הרוחניות האמיתית. "לא מספיק לשבת על פסגה של הר או מול הים ולמלמל מנטרות מבוקר עד ערב", אומרת אמה בהרצאותיה. "הרוחניות האמיתית היא בעשייה שלנו, במפגשים היום-יומיים שלנו עם אנשים אחרים ובדרך שבה אנחנו חושבים, מרגישים ומתנהגים כלפיהם".

לעורר חמלה ואהבה

הכניסה להאנגר הגדול בפרוורי ברלין מלווה בשירת בהג'נים, שירי קדושה הודיים האהובים על אמה, המנוגנים על ידי קבוצה גדולה של נגנים הודים. ההאנגר שוקק חיים, ומלא בדוכנים העוסקים בפעילות של אמה בעולם וכן בדוכני בגדים, תכשיטים, ספרים ודיסקים שכוללים תמונות שלה מתקופות שונות בחייה. יש הפרדה בין האולם לחדר אוכל ענקי המלא בדוכני מזון מסוגים שונים. אני רואה תור ארוך של אנשים שמשתרך לפני אחד הדוכנים. אחת המתנדבות מסבירה לי שזהו התור לקבלת ה"טוקן", פתק נייר ובו מספר התור לעלות לבמה ולקבל מאמה את ה"דארשן", חיבוק האהבה המפורסם, שהיא נותנת בחינם לכל אדם באשר הוא. אנשים מגיעים מכל העולם מוקדם בבוקר כדי להבטיח לעצמם את המפגש עמה. במהלך העמידה בתור מגיעים שני מתנדבים ושואלים כל אחד אם זו הפעם הראשונה שלו אצל אמה. אם התשובה

אמה: "המשמעות של החיים היא לאהוב אחרים כפי שאנחנו אוהבים את עצמנו ולשרת אחרים"

הופכת להיות השמחה שלי". לכן היא מחזיקה אותם בחיקה ומנחמת באופן אישי, כמו שאימא מחבקת את ילדיה. היא לוחשת באוזניהם, לכל אחד בשפתו, "בני האהוב" או "בתי האהובה". היא מדברת רק בשפה ההודית, ובעזרת אנשי הצוות שלה ומתרגמים היא משוחחת עם האנשים ועונה לשאלותיהם. גם לאחר החיבוק, כשהם יושבים לרגליה על הבמה ומעכלים את עוצמת החוויה שעברו, הם ממשיכים להתמסר לאנרגיית האהבה ששופעת ממנה.

חויית החיבוק שלי

הנה מגיע התור שלי לקבל את החיבוק, ואני נקראת לקחת את הטוקן שלי ולהגיע למרגלות הבמה. בדרך אני תורמת חמישה אירו ובוחרת בתמורה ורד לבן כדי לתת לאמה. אני מתבקשת לחלוץ נעליים לפני העלייה מפאת קדושת הטקס והמעמד. אמה יושבת בסארי לבן על כיסא גדול במרכז הבמה, ומסביבה עומדים אנשי צוות המטפלים באנשים לפני ואחרי הדארשן בעדינות מרובה. אני מתיישבת בכיסא האחרון בשורה של כיסאות, ומתקדמת רק כשהכיסא שלפני מתפנה. לבסוף אני מגיעה לכיסא הראשון, הקרוב ביותר לאמה, ואחת המסייעות מבקשת ממני לרדת על ברכיי לפני אמה.

"לעורר את האימא האוניברסלית שקיימת בכלנו, את החמלה והאהבה ואת הרצון לנתינה". היא אינה לוקחת כלום לעצמה, רק נותנת ומשרתת את כולם, ומעולם לא לקחה יום חופש או מחלה. מספרים שמגיעים אליה גם אנשים עם מחלות קשות ואף מצורעים, והיא מחבקת אותם, מנקה את פצעיהם בידיה ומאכילה אותם.

היא רואה כל אחד כבן שלה. ימים שלמים היא יושבת ומעניקה חיבוקים, לעתים 15-20 שעות ברצף, בלי לקום מהכיסא שלה. היא מתחילה לחבק בעשר בבוקר ומסיימת רק לאחר שאחרון האנשים שעמדו בתור מקבל חיבוק. אם באירופה יש כ-4,000 איש בכל ששן, בהודו יכולים להגיע 20 אלף איש ביום. כששואלים אותה אם אינה מתעייפת, היא עונה בחיך: "במקום שיש אהבת אמת, אין באמת מאמץ. כשאימא נושאת ילד בזרועותיה, אין זה נטל בשבילה. כשהאימהות האוניברסלית מתעוררת באדם, ברגע שהמיינד שלו מתרחב ליקום כולו, הוא יכול לשאת את העולם כולו ולא להרגיש כבובד".

לשאלה מדוע היא מחבקת, היא משיבה: "אנשים בעולם אינם מקבלים מספיק אהבה ונחמה. לא מספיק לחיך, אנשים זקוקים למגע. אני מקשיבה להם, והכאב שלהם נעשה הכאב שלי והשמחה שלהם

היא כן, יש לו עדיפות בקבלת הטוקן לתור המוקדם יותר, מכיוון שאמה מאפשרת לאלה שלא פגשה מעולם להיות הראשונים. מי שכבר פגש אותה יקבל טוקן לסוף הסשן או לסשן הנוסף שמתקיים בשעות הערב. קשה להסביר במילים מיהי אמה. כל ניסיון לתאר אותה מגמד את החוויה. זוהי חוויה פיזית, רגשית ורוחנית, שנתפסת בעיני הרבה יותר כחיבור למצב תודעתי של אלוהות מאשר כחיבוק עם גורו מהודו, שהדת האמיתית שלה, על אף היותה הינדואיסטית, היא דת האהבה והחמלה. "אהבה היא צורך בסיסי בחיים. במציאות, האהבה היא מה שמאפשר לחיים להתקיים. ממש כפי שהגוף צריך מזון כדי לגדול, הנשמה זקוקה לאהבה כדי לגדול, מכיוון שרק אהבה תגרום לבני אדם לצמוח מבחינה פנימית", אומרת אמה.

רוב המורים הקדושים אינם מאפשרים לגעת בהם, אבל אמה אינה רואה בני אדם בגוף הפיזי שלהם, אלא תופסת אותם כמהות אלוהית. זוהי הדרך שלה ללמד אנשים שהם אלוהים ולעורר בהם את ההרגשה הזאת בלבם. בניגוד למאסטרים אחרים, שעומדים על במות ומשלהבים אלפי אנשים מרחוק, אמה נגישה מאוד ופוגשת באנשים מקרוב, אחד-אחד. היא מקשיבה לבעיות שלהם ונותנת להם מזור ופתרונות. זה מתבטא בדארשן, הדרך של אמה

לא רק מדברת, גם עושה

"אמה אומרת שרוחניות אינה עסק במשרה חלקית על מזרן יוגה; המבחן האמיתי לרוחניות הוא לחיות בעולם כשאתה מאוזן רגשית, טוב וחומל כלפי אחרים", אומר לי **ברהמצ'ארי שובאמריטה צ'איטאניה**, מקורב לאמה, המתרגם האישי שלה והאחראי על הסיוורים שלה באירופה ובאפריקה. הוא נמצא לצדה של אמה כבר 27 שנה ומלווה אותה במסעותיה בעולם. הוא גם הנציג מטעמה שמגיע לישראל זה כמה שנים ונותן הרצאות וערבי מדיטציה בשיתוף עם חברי קבוצת אמה ישראל, שעורכים מפגשים וערבי מדיטציות על פי רוחה וגישתה של אמה.

ברהמצ'ארי שובאמריטה צ'איטאניה. יגיע לארץ באפריל 2015 לסדרת מפגשים וסדנאות

"הרוחניות האמיתית היא גישה נכונה לחיים - לאמץ מטרה גבוהה, לשרת את החברה ולהכיר את העצמי האמיתי שלך. לא כל אחד מתחבר לזה. זה קורה רק כשאתה מרגיש את הקריאה בתוכך, כשאתה מתחיל לשאול שאלות. כשיש לך הכול בחיים אבל אינך מסופק, אתה מבין שיש בך חלק ששכחת להתייחס אליו - החלק הרוחני".

סוואמי שובאמריטה הכיר את אמה בערב שערכה במומביי לאחר שהוריו התעקשו שיכיר אותה. הוא היה סטודנט למדעים ושיחק קריקט, ורוחניות, לדבריו, לא הייתה אז כוס התה שלו. ואולם, בערב של אמה הוא חווה חוויה עוצמתית. "הרגשתי כאילו חיכיתי כל חיי לפגוש את אמה וסקרן אותי ללמוד עליה. היא כבר הייתה ידועה בדרום הודו ונסעתי לאשראם שלה כדי להתבונן בה מקרוב. שם הבנתי שזה מה שאני רוצה בחיים, מכיוון שאמה לא רק מדברת, אלא גם עושה. היא רואה את עצמה בכל אדם ואדם וחשה מה שהם חשים, ולכן היא יכולה לאהוב ולשרת את כולם באותה מידה. זו הייתה חוויה משנת חיים בשבילי והחלטתי שזה משהו שארצה לעשות כל חיי. רציתי להישאר לצדה באשראם אבל היא סירבה. היא אמרה לי שקודם אסיים את לימודי ואם ארצה אחזור לאחר מכן. זה מה שקרה בפועל".

מה משך אותך דווקא לאמה, הרי יש הרבה גורואים ומורים רוחניים?

"בכל תחום יש אנשים טובים ולא טובים, גם בעולם הרוח. אם אדם מדבר על פשטות וחי בארמון, יש חוסר הלימה. אצל אמה אין זה קיים, היא אדם צנוע ופשוט ואינה מרשה לבזבז עליה כלום מעבר לבסיס המינימלי. היא מודה שעושה את מה שהיא מדברת עליו".

מסייעת אחרת מסבירה שעליי להתקדם עד אליה על ברכיי, שואלת אותי באיזו שפה אני מדברת והמידע מועבר לאמה.

הבמה כמטר מאמה, למשך כרבע שעה ובשקט, כדי שאעכל את החוויה. מסביבי אנשים יושבים בישיבה מזרחית על כריות, כל אחד בתוך עצמו. חלקם בוכים, חלקם מתפללים או שרים מנטרות בהתרגשות. אני ממשיכה להביט על אמה כמהופנטת,

סוואמי שובאמריטה: "הרוחניות האמיתית היא גישה נכונה לחיים - לאמץ מטרה גבוהה, לשרת את החברה ולהכיר את העצמי האמיתי שלך. לא כל אחד מתחבר לזה. זה קורה רק כשאתה מרגיש את הקריאה בתוכך, כשאתה מתחיל לשאול שאלות. כשיש לך הכול בחיים אבל אינך מסופק, אתה מבין שיש בך חלק ששכחת להתייחס אליו - החלק הרוחני"

כשהיא מעניקה חיבוק אחרי חיבוק, חיוכים ולעתיים גם ליטופים ונשיקות. מהצד זה נראה כאילו כל אחד מקבל ממנה בדיוק את מה שהוא זקוק לו באותו רגע, מכיוון שפני האנשים נראות הרבה יותר שלוות ורכות לאחר החיבוק, ולעתיים אף מחויכות. כשבאים אליה זוגות או משפחות עם ילדים, היא אוספת את כולם ביחד לחיבוק משותף, ואני שמה לב שלתינוקות היא מעניקה יחס מיוחד, מקרבת אליהם את פניה, מצחיקה אותם ומנשקת שוב ושוב. לעתים אנשים מביאים לה תמונות של אהוביהם כדי לקבל עבורם ריפוי או ברכה, והיא מנשקת את התמונות בשמחה כשעל פניה נסוך חיוך מלא רוך וחסד.

מסייעת אחרת מסבירה שעליי להתקדם עד אליה על ברכיי, שואלת אותי באיזו שפה אני מדברת והמידע מועבר לאמה. כשאני מגיעה אל אמה היא לוקחת ממני את הפרח, נושקת לו ומניחה אותו בצד הכיסא. היא לוקחת את ראשי בעדינות, מניחה אותו בחיקה ומלטפת בידה השנייה את גבי. יש לה ריח נעים

של פרחי בר. היא מקרבת אליי את ראשה, לוחשת באוזני משהו בהודית וחוזרת עליו כמה פעמים. איני מבינה מה היא אומרת, אבל אין זה משנה לי מכיוון שכל מה שאני מרגישה זה חום ואהבה, שזורמים ממנה היישר ללבי. אני מחבקת אותה ולוחשת לה בחזרה: "אני אוהבת אותך אמה. תודה".

לאחר דקה או שתיים, שבעיניי נדמו לנצח, ראשי מורחק לאחור על ידי אחת הסייעות, ואמה מניחה בידי תפוח וסוכרייה ומפזרת על ראשי עלי כותרת של ורדים. לפני שהיא עוברת למחובק הבא, היא עונדת על ידי צמיד שבמרכזו אבן רוזקורץ ורודה ומחייכת אליי חיוך גדול. אני המומה מהמחווה, מודה לאמה בתנועת נמסטה ומובלת על ידי המסייעת,

האשראם של אמה בדרום הודו

כל השירים של החג בעברית? ". התשובה שלה עודדה אותי לשאול את מה שכל הזמן רציתי: "אז מתי תגיעי לישראל, אנחנו זקוקים לך כאן. האם לא הגיע הזמן שתבואי?".

היא חייכה אליי ואמרה דרך המתרגמת שהזמינו אותה פעמים רבות לבוא לישראל, וכשיגיע הזמן היא תשמח לבוא".

כששאלתי את סוואמי שובאמריטה מדוע אמה אינה מגיעה לישראל, הוא אמר כי ההגעה שלה דורשת הרבה הכנה וארגון, וכשתהיה בארץ קבוצה מאורגנת גדולה זה יקרה. הוא עצמו יגיע לארץ באפריל 2015 לסדרת מפגשים וסדנאות.

מה אומר לכם? התאהבתי באמה ובערכים שהיא מגלמת, במי שהיא ובעשייה הנרחבת שלה ברחבי העולם לקידום שלום, אהבה, חמלה ונתינה. זה כמעט בלתי נתפס בעיניי שאת כל זה עושה אישה אחת, קטנה בגודלה אך גדולה בנשמתה, בפשטות, בצניעות, בחיוך ועם מסירות יוצאת דופן לאהבת אדם, שגורמת לכל מי שפוגש בה להכיר בערכו העצמי, להיות אדם טוב יותר ולתת את המתנה שלו לעולם. פגשתי אישה, אימא וגורו שמשנה את העולם דרך חיבוק, ואני אסירת תודה על החוויה הזאת שעדיין מהדהדת בלבי. מדי פעם אני נוגעת בצמיד שנתנה לי ומרגישה את נוכחותה איתי.

האתר של אמה ישראל. www.amma.org.il

את העולם היא לשנות את עצמנו ולאהוב אחרים. אנשים מבינים יותר ויותר שניסינו הכול אבל משהו חסר, ורוצים שינוי. אנשים זקוקים להזנה מנטלית ורוחנית, אבל אי אפשר לכפות רוחניות על אף אחד, זה חייב לבוא מבפנים, או כמו שאמה אומרת: 'אם החיים בביצה רוצים לצאת הם יצאו, ואם הביצה תישבר בכוח לא יהיו חיים"'. "

החיבוק הנוסף שלי

בדארשן השני שלי ביום המחרת הייתי רגועה יותר והגעתי לאמה מחויכת. אמרתי לה: "היה לי כף אתמול להתחבק איתך, אז חזרתי גם היום לחיבוק נוסף". היא צחקה צחוק גדול כשהמתרגמת תרגמה לה את דבריי. אמה חיבקה אותי, וגם הפעם, אף שאמרתי למתרגמת שאני דוברת עברית, היא אמרה לי דווקא בגרמנית: "בתי האהובה". הפעם לא ויתרתי ולפני תום החיבוק הבטתי ישירות בעיניי וביקשתי ממנה באנגלית: "בבקשה אמה, אני מישראל, אני רוצה לשמוע זאת בעברית". בתגובה קרה דבר מפתיע והיא החלה לנשק את פניי וללטף את שערי בהתלהבות, כשהיא אומרת בהודית והמתרגמת מתרגמת לי לאנגלית: "את מישראל? אמה אומרת שהיא אוהבת מאוד את ישראל. יש הרבה ישראלים שמגיעים לאשראם שלה. את יודעת שבאשראם אנחנו חוגגים את כל החגים של כל הדתות, ובראש השנה היהודי אמה שרה את

סוואמי שובאמריטה מספר כי מלבד הפרויקטים שלה לקידום נשים, אמה מדברת רבות על נושאים נשיים ואף נאמה על עידוד נשים לעצמאות באו"ם. היא מדגישה את הצורך בהתעוררות לאמא האוניברסלית שקיימת בכל אחד מאיתנו, גברים ונשים. לדבריה לכל אחד דרושים ערכים נשיים - להיות סבלני, לאהוב, להיות רך, להיות כמו "רחם" - וזו אנרגיה שמשתנה כעת בעולם. "גברים ונשים צריכים לקבל את מקומם הנכון כשוויים, וכעת צריך לתת לאנרגיה הנשית להוביל".

לדבריו, אמה חוותה קשיים רבים בחייה ומעולם לא הרימה ידיים. "היא אדם שמחובר כל הזמן לעצמי הגבוה העליון שלו, ולדבריה כולנו אלוהים במהות שלנו אך איננו מכירים בכך. אם נלך פנימה אל עצמנו, נבין שאנחנו הרבה יותר ממה שחשבנו. זה מצב של תודעה וכל אחד יכול להגיע לכך". על עצמו הוא מעיד כי "במשך השנים נעשיתי הרבה יותר ממורכז ושקט בתודעה שלי וברגשות שלי. בעבר היה בי כעס רב והוא נרגע, וכיום אני מרגיש שהחמלה גדלה בתוכי. אני מוקיר תודה על מה שהשגתי אבל גם מודע לדרך שיש לי עוד לעשות".

מה החזון הגדול של אמה?

"אין לאמה חזון גדול, אלא משימה - להעביר מסר של אהבה וחמלה לכמה שיותר אנשים", עונה סוואמי שובאמריטה. "היא מלמדת אותנו שהדרך הטובה ביותר לשנות